

PÉCSI TUDOMÁNYEGYETEM
Természettudományi Kar
Földtudományok Doktori Iskola

Horváth István

**A táj használata és változásai a Pécsi Papnevelő Intézet
uradalmában
korabeli térképek alapján
1736-1875**

PhD értekezés tézisei

Témavezető:
Dr. Nagyváradai László Ph.D.
habilitált egyetemi docens

Pécs, 2012

A doktori iskola neve: PTE Földtudományok Doktori Iskola

Vezetője: Dr. Dövényi Zoltán DSc,
egyetemi tanár
PTE TTK Földrajzi Intézet,
Társadalomföldrajzi és
Urbanisztikai Tanszék

A doktori témacsoport neve: Természeti földrajz és tájértékelés

Vezetője: Dr. Lóczy Dénes,
habilitált egyetemi docens
PTE TTK Környezettudományi Intézet,
Környezetföldrajzi és Tájvédelmi Tanszék

Az értekezés tudományága: Történeti földrajz

Témavezető: Dr. Nagyváradi László,
habilitált egyetemi docens
PTE TTK Földrajzi Intézet,
Természetföldrajz és
Geoinformatika Tanszék

Bevezetés

A történeti földrajz nem csupán a régi korok földrajzi környezetének leírására, hanem az azt befolyásoló – természeti és társadalmi – okok és tényezők vizsgálatára is törekszik. Ebben nyilvánul meg a történeti földrajz inter- és multidiszciplinaritása: ugyanis ezen okok és tényezők vizsgálata szükségessé teszi más tudományágak bevonását is a történeti földrajzi vizsgálatokba. Kutatásom tárgya, a Pécsi Papnevelő Intézet uradalmának tájhasználatja megértéséhez nélkülözhetetlen a korabeli gazdálkodás mélyreható vizsgálata, ennek megfelelően kutatásom interdiszciplináris jellegű: erőteljesen kapcsolódik az anyagi néprajzhoz és a gazdaságtörténehez, forrásaiban és ezek jellegéből adódóan módszereiben ahhoz hasonlóan, természetesen a földrajzi szemléletet nem háttérbe szorítva.

A kutatott téma több szempontból is újszerűnek számít. Egyrészt az uradalmi levéltári források – utasítások, számadások, jegyzőkönyvek, stb. – vizsgálata a legapróbb részletekbe menő korabeli tájhasználatba nyújt betekintést, a napi szintű tájhasználat bemutatásával magyarázva a történeti földrajzi folyamatokat. Másrészt egy komplex gazdasági egységen belül két eltérő földrajzi környezetű, adottságú területet – a Baranyai-dombságon elhelyezkedő, mérsékelt meleg és nedves, termékeny talajjal rendelkező Alsó-kerületet és a Mecsek-háton elterülő, nedves, hűvös hegyvidéki jellegű, soványabb talajjal rendelkező Felső-kerületet – vizsgálók, amelyek táji jellemzőiben az azonos gazdasági irányítás különböző változásokat idézett elő.

A Pécsi Papnevelő Intézet uradalmához tartozó települések

Célkitűzések

Disszertációm témája a táj használata és változása a Pécsi Papnevelő Intézet uradalmában 1736, az önálló uradalom létrejötte és az 1856-tól 1875-ig lezajlott birtokelkülönözés között. Ezen időintervallum önálló periódusnak tekinthető, melyben a vizsgált táj egységes gazdasági irányítás alatt állt. Ezen időszakban az uradalom területe egy komplex gazdasági egységként értelmezhető, azonban földrajzi szempontból két különböző területet foglalt magában.

Kutatási célkitűzésem kettős. Egyrészt be kívánom mutatni a táj korabeli használatát és az azon folyó gazdálkodást, mivel ezen két elem elválaszthatatlan egymástól, a tájhasználat megértéséhez nélkülözhetetlen a gazdálkodás mélyreható vizsgálata. Az így nyert információk alapján kirajzolódik a vizsgált terület táji átalakulásának folyamata. Másrészt az emberi tevékenység, vagyis az uradalmi gazdálkodás és tájhasználat hatásának mértékét vizsgálom a környezetre. A két kérdés összefügg, az első részletekbe menő vizsgálata nélkül nem lehetséges a második megértése. Szemléletem ebből adódóan szintén kettős: első kutatási célokat folyamatként vizsgálom, míg a másodikokat az első eredményeként.

Kutatásom során az alábbi célokat fogalmaztam meg:

A. A korabeli tájhasználat és gazdálkodás bemutatása.

Részkérdések:

A.1. Az uradalom hogyan és milyen mértékben használta ki a környezeti adottságokat?

A.2. Miért és hogyan változott a tájhasználat a termelőerők fejlődése következtében?

A.3. Mely korabeli törvények befolyásolták a tájhasználatot és a táj átalakulását? Hogyan és milyen mértékben?

B. Az emberi tevékenység, vagyis az uradalmi gazdálkodás és tájhasználat hatására bekövetkező földrajzi környezeti változás bemutatása.

Részkérdések:

B.1. Az uradalmi gazdálkodás tájformáló-környezetátalakító tevékenysége következtében a korábbi természeti táj milyen mértékben alakult át kultúrtájává?

B.2. Milyen arányeltolódások következtek be az egyes tájjelemek között?

Források

Kutatási témám vizsgálatához elsősorban elsődleges, még feldolgozatlan levéltári forrásokat használtam fel. Munkám alapvető forrásbázisát a Pécsi Káptalani Levéltárban található, az uradalom területére vonatkozó úrbéri térképek és felmérések jelentették, amelyek értékét nagyban emelte, hogy az eddigi történeti földrajzi kutatások során általában használt, hasonló korú első katonai felmérés

térképeivel szemben ezek sokkal részletesebbek, nem csak egy tájegységet, hanem még az egyes parcellákat is feltüntetik.

A tájhasználatot meghatározó korabeli gazdálkodásra vonatkozóan a szintén a Pécsi Káptalani Levéltárban található uradalmi tisztiszéki jegyzőkönyvek jelentették a legnagyobb forrásbázist, amelyekben a heti rendszerességgel hozott rendelkezéseket találjuk az uradalom gazdálkodásáról. Ezek mellett a robotjegyzőkönyvek, a káptalani gyűlési jegyzőkönyvek és az uradalmi számadások jelentettek fontos forrást kutatásomhoz.

Ezt az anyagot egészítik ki a Baranya Megyei Levéltárban található, a vizsgált falvakra vonatkozó vármegyei közgyűlési iratok, a birtokelkülönözésre vonatkozó úrbéri törvényszéki iratok, az urbáriumok és az investigációs kilenc pontos kérdésre adott válaszok. Emellett felhasználtam még az Országos Széchenyi Könyvtár Kézirattárában található 1785-86-os Széchenyi-féle Descriptio-t is.

Levéltári forrásaink jelentős része latin és magyar nyelvű, kisebb része pedig német volt.

A levéltári források mellett felhasználtam a nyomtatásban megjelent vonatkozó korabeli forrásokat is, elsősorban Keleti Károly szőlészeti statisztikáját és Tagányi Károly erdészeti okmánytárát, helyi vonatkozásban pedig a Kovacsics József szerkesztésében megjelent Baranya megye történeti statisztikai helységnevtárát és a Baranya megyei népességtörténeti lexikont. Nélkülözhetetlen forrást jelentett a pécsi klérus birtokainak 1733-as telepítésügyi összeírása Fricsy Ádám feldolgozásában, mely a munkám kiindulópontjául szolgáló 18. század eleji földrajzi környezetet mutatja be.

Módszerek

A történeti földrajzi vizsgálatok módszerei a téma inter- és multidiszciplináris megközelítésmódjából, valamint a kutatók eltérő szemléletmódjából és az egyes témák sajátosságaiból kifolyólag sokfélék lehetnek. A speciális, történeti és sokszor néprajzi jellegű források miatt nemcsak a geográfiai módszereket, hanem a történeti kutatásmethodikát is szükséges alkalmazni.

Kutatásom során mindkét tudomány módszereit felhasználtam, mind leíró, mind kvantitatív metódust alkalmazva. Azonban a téma és a források speciális jellegéből adódóan elsősorban a történeti jellegű, leíró módszer hangsúlyosabb alkalmazása látszott célszerűnek. Elsőként megfogalmazott célkitűzésem, a korabeli tájhasználat és gazdálkodás módjának bemutatását kizárólag leíró módszerrel volt lehetséges elvégezni. Szintén ezen módszer nyomatékosabb használatát indokolta az is, hogy forrásaink számszerűleg nagyobb része – az utasítások, jegyzőkönyvek, stb. – leíró jellegűek, melyek adatait egzaktt módon nem lehetséges értelmezni.

Kvantitatív matematikai számításokra a felmérések és összeírások feldolgozásánál, vagyis a második kérdés megválaszolásánál, a tájváltozás egyes aspektusainak bemutatásánál nyílt lehetőség. Azonban ezek használatát nehezítette,

hogy egyrészt a korabeli felmérések a technikai adottságokból kifolyólag pontatlanok – például az egyes települések özszerületadatai nem egyeznek a különböző időszakokban –, másrészt pedig több ilyen jellegű forrás adathiányos.

Munkám struktúrája a természeti és antropomorf tájelemek egyenkénti vizsgálatára épül. Kutatásom során elemeztem az erdők, szántóföldek, rétek, legelők, szőlők, kertek, sáncok, vizek, köfejtők, agyagbányák, majorságok használatának jellemzőit, motivációját, szabályozását, eredményeit, amelyek a táj átalakulását meghatározták.

Az egyes tájelemeket az alábbi alapvető szempontok alapján vizsgáltam:

- elhelyezkedés a térfelzínén
- területadatok és arányok
- minőségi jellemzők
- a tájhasználat és a gazdálkodás módja és eredményei

Kivételt képez ez alól az erdők vizsgálata, mert ezek változása olyan összetett folyamat, hogy csak a szabályozás és erdőművelés, mint okok bemutatása után lehetséges értelmezni.

Az egyes tájelemek vizsgálata előtt a történeti földrajzi munkák tematikájának megfelelően bemutattam az uradalmi állattartás jellemzőit, mivel ennek környezetátalakító hatása a korban meghatározó jelentőségű volt szinte minden tájelem esetében.¹ Hasonlóképpen munkám felépítésénél indokoltnak látszott külön fejezetben bemutatni az uradalmi térképészetet is, mint kutatásom legfontosabb forrásbázisának létrejöttét és jellemzését, annál is inkább, mert az uradalmi térképészet működésének jellemzői szinte ismeretlenek a földrajztudományban.

Eredmények

A. A korabeli tájhasználat és gazdálkodás bemutatása

A.1. A környezeti adottságokat kihasználása az uradalom gazdálkodásában

A királyi adományozó levél és a pécsi klérus birtokait felosztó egyezés értelmében az uradalom jövedelmét a felállítandó Papnevelő Intézet felépítésére, majd fenntartására: a tanárok fizetésére és a növendékek eltartására kellett fordítani, természetesen az uradalom működtetése mellett. Így az uradalom birtoka célvagyonnak számított, nem beszélhetünk profitorientált gazdálkodásról. Ebből adódóan gazdálkodása a jobbágyok feudális szolgáltatásaira épült, a robotra és a dézsmára, valamint majorsági gazdálkodásában is alapvetően csak a számára szükséges élelmiszer és takarmány előállítását végezte. Azonban területeit a táj adottságaihoz képest igyekezett a lehető legeredményesebben kihasználni.

---

¹ FRISNYÁK S. 1990 69-72.

A két kerület eltérő adottságait az uradalom felismerte, alkalmazkodott hozzá és ki is használta. A melegebb klímájú, kisebb reliefenergiával rendelkező Alsó-kerületben a szántóföldi gazdálkodás és a szőlőtermesztés volt túlsúlyban, míg a hegyvidéki jellegű, hűvösebb és csapadékosabb Felső-kerületben az erdő- és rétgazdálkodás. A növénytermesztésben is megmutatkoztak ezen különbségek: az Alsó-kerületben elsősorban búza- és kukoricatermesztést folyt, míg a Felső-kerületben a takarmánytermesztésen volt a hangsúly. A kerti növények esetében is megfigyelhetjük ugyanezt: az Alsó-kerületben a melegkedvelőbb gyümölcsöket és zöldségeket termesztették: szőlőt, cseresznyét, szelídgesztenyét, dinnyét, hagymát, míg a Felső-kerületben a hűvösebb, nyirkosabb klímát kedvelő, illetve elviselő növényeket: burgonyát, káposztát, szilvát, almát, diót termesztettek. Az állattartás terén hasonlóképpen a sertéstartás a jól makkoltatható Felső-kerületet jellemezte, míg az Alsó-kerületben inkább a juhokat legeltették.

A komplex adottságok lehetőségeit is felismerte az uradalom. Egyrészt a juhokat a sok takarmánnyal rendelkező Felső-kerületben teletették, azonban kora tavasszal lehajtották az enyhébb klímájú Alsó-kerületbe, ahol hamarabb kisarjadt a fű. Másrészt az erdőségek és a mecseki mészkő, illetve az agyag együttes előfordulása ipartelepítő tényezőnek bizonyult.

A.2. A tájhasználat változása a termelőerők fejlődése következtében

A Pécsi Papnevelő intézeti uradalom gazdálkodásának folyamatát kezdetétől, 1736-tól az 1850-60-as években végrehajtott birtokelkülönözésig egy komplett folyamatnak tekinthetjük, mely során a korábbi természeti táj fokozatosan kultúrtájjá alakult. Vizsgált időszakunk alatt a tájhasználatot négy szakaszra oszthatjuk.

I. 18. század eleje – 1736:

A török hódoltság és a Rákóczi-szabadságharc leverése után az elvadult tájon a megmaradt népesség még igen kis létszámú volt, a leírások szerint sokkal nagyobb népességet is el tudott volna tartani a természeti környezet.² Az ember csak kismértékben avatkozott bele a természeti tájba, gazdálkodásával csak a létfenntartásához szükséges mennyiségű természeti erőforrást vette igénybe, ennek megfelelően a táj kis részét használta kultúrtájként. Sőt, feltehetően – mivel csak egészen kis gazdasági egységek, egyes jobbágycsaládok – használták a tájat minden szabályozás és tervszerűség nélkül, ez is sokszor inkább csak félkultúrtájnak tekinthető. Ugyanis egyrészt a nagyobb mértékű tájatalakításra nem volt igény, hisz ha egy terület kimerült, nyugodtan odébbmehettek, tágas volt a természeti táj, másrészt pedig a területen élő népességnek nem volt hozzá olyan gazdasági ereje, szervezettsége, szakértelme, mint később az uradalomnak. Ugyan elméletben megvolt a gazdasági egység, hisz a területet a pécsi klérus 1703-ban megkapta a királytól, de ez a gyakorlatban alig érvényesült, mivel a terület állandó pereskedés

---

² FRICSY 1979. 162.

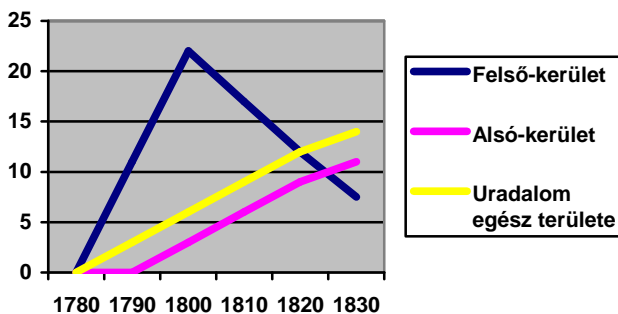
tárgya volt, az egyes falvak tulajdonjoga gyakran változott, s még az egyházi és gazdasági infrastruktúra sem épült ki teljesen.³

A terület több mint fele ekkor még őserdő jellegű erdő volt – sok későbbi falu helyét is még erdő borította. A mezőgazdasági művelés sem tekinthető egységesnek: jelen volt a két- és a háromnyomás is, de helyenként nem alkalmaztak nyomásokat.

II. 1736 – 1830-as évek eleje:

Az uradalom létrejöttével, valamint a népesség növekedésével és a gazdaság fejlődésével megkezdődik a táj intenzív használata. Az uradalom tervszerű gazdálkodásba kezd – 1750-ben kiadják az uradalom első gazdasági utasítását –, a tájhasználatot szabályozó királyi rendeletek és törvények jelennek meg, és 1782-re kiépül az uradalom szervezete. Mindezek hatására az uradalom egyre több tájelemet von be gazdálkodásába: megkezdí az erdők irtását és átalakítását, a területek körülhatárolását, sőt bizonyos számára nem használható tájelemek, nevezetesen a mocsarak felszámolását is. Ezzel párhuzamosan új tájelemeket is kialakít: gyümölcsös-, szérús- és veteményeskerteket, vízelvezető és lecsapoló árkokat, sáncokat és sövényeket, sőt pusztákat népesít be új településeket létrehozva. Időszakunk végén, az 1830-as években a vízfolyások szabályozása is megtörténik, valamint ekkorra lezajlik az erdők fajspecifikus homogénné válása is.

Ezen száz év meghatározó a táj átalakulása szempontjából: az uradalom gazdálkodását kiterjeszti a terület egészére az összes tájelemet átalakítva saját igénye szerint, így az egész terület kultúrtájjá válik. A táj képe is megváltozik: az erdők aránya egyre csökken – egyes falvak határából el is tűnik –, míg a mezőgazdasági művelés alá vont területek aránya nő, melyeken a korábbi változatosság helyett mindenhol a háromnyomású gazdálkodás válik általánossá.

Az uradalom környezetátalakító tevékenységének mértéke (%)

³ BORSY 2003. 199.

III. 1830-as évek – 1848:

Ezt az időszakot tekinthetjük a feudális uradalmi gazdálkodás virágkorának: ekkorra már a terület egésze kultúrtáj, melynek minden elemét igényeinek és a természeti erőforrások lehetőségeinek megfelelően használ az uradalom. Az erdőirtás folytatódik, egyre több intenzív gazdálkodási teret létrehozva.

IV. 1848 – 1860-as évek:

Az 1848-as jobbágyfelszabadítás és annak gazdasági következményei alapvetően más gazdálkodási viszonyokat teremtettek, amelyek jelentős tájatalakítást eredményeztek. A birtokelkülönözés miatt ismét nagymértékű erdőirtásokba kezdtek, melyek következtében a korábbi erdők más tájelemeknek – főleg legelőknek, kisebbrészt szántóknak – adták át helyüket. Új tájelemként jelent meg a majorság a korábban szétszórtan elhelyezkedő birtokelemek koncentrációjával, valamint gazdasági és lakóépületek együttesével. Ez intenzívebb gazdálkodást is eredményezett a vetésforgó és a gépesítés megjelenésével.

A.3. A korabeli törvények befolyása a tájhasználatra és a tájatalakulásra

1767. évi Urbárium: Hatására kötelezővé vált a háromnyomásos gazdálkodás. Az erdőkben megtiltotta a makkttermő és gyümölcsfák kivágását és szabályozta az erdőhasználatot, mely előidézte az erdők fajspecifikus homogénné válását.

1807. évi XXI. tc.: Szabályozta a fakitermelés módját, a jobbágyok faizási jogát, a károkozások büntetését és az erdei legeltetést. Elrendelte továbbá, hogy az erdőkben fakitermelési rendszert dolgozzanak ki. Ennek értelmében 1810-ben az uradalom kidolgoztatta első erdőgazdálkodási tervét és Orfűn tervszerű erdőgazdálkodásba kezd, így a korábbi szálaló gazdálkodás helyett vágásforgót hoz létre.

1836. évi VI. tc. (II. Úrbéri törvény): Megengedte az addig közösen használt legelők elkülönítését. A törvény értelmében az uradalom területén három község kérte ezt, de mivel az uradalom a jobbágyoknak nem tudta tiszta legelőben kiadni a legelőket, ezért nagymértékű erdőirtásba kezdett. Készülve arra, hogy több község is kérni fogja ezt a jövőben, ezért minden község területén rendszeres erdőirtásba kezd.

1848. évi IX. tc., X. tc. és XIII. tc. (Jobbágyfelszabadítás): A korábbi feudális gazdálkodás helyett kapitalista gazdálkodási viszonyokat vezet be, eltörli az úrbéri szolgáltatásokat és a papi dézsmát.

1853. Úrbéri páten: A jobbágyfelszabadítás gyakorlati végrehajtása következtében megtörténik a birtokelkülönítés. Ennek következtében kötelező lesz a legelőelkülönítés és ennek végrehajtása miatt újabb nagyarányú erdőirtások következnek be, valamint kialakul a korszerű majorsági gazdálkodás.

B. Az emberi tevékenység, vagyis az uradalmi gazdálkodás és tájhasználat hatására bekövetkező földrajzi környezeti változás

B.1. A korábbi természeti táj kultúrtájává válásának mértéke az uradalmi gazdálkodás tájformáló-környezetátalakító tevékenysége hatására

„Kultúrtáj: Az ember tudatos alkotó tevékenységének jegyeit (építményeit, tárgyait) feltüntető természeti táj.” – írja a Földrajzi Fogalmak Kiszótára.⁴ Véleményem szerint azonban kultúrtájnak kell tekintenünk minden olyan tájat, amely az emberi tevékenység hatására alapvető módon megváltozik. Vizsgált korszakunkban azt láthatjuk, hogy az ember a táj minden egyes elemét használta, a számára kártékonyak ítélt növényeket irtotta, a hasznosnak ítéltet pedig gondozta, szaporította, illetve a számára nem megfelelő vízfolyásokat átalakította. Ezt láthatjuk minden egyes tájelem esetében, ezért kutatásunk legfontosabb eredménye, hogy a 18-19. századi gazdálkodás esetében át kell értelmeznünk az egyes tájelemek eddigi természeti, félkultúr- és kultúrtáj osztályozását.

Azon tájelemek, amelyek esetében az uradalom és a jobbágyok belterjes mezőgazdasági termelést folytattak – a kertek, a szőlők, a szántóföldek –, illetve antropogén jellegűek voltak – települések, bányák, sáncok – természetesen kultúrtájnak tekinthetők.

Félkultúrtájnak tekinthetjük a legelőket, mivel abba a legeltetésen kívül más formában nem avatkozott be az ember és az irtások után a természetes vegetáció kialakulását nem befolyásolta, de létrejöttük az emberi tevékenységnek köszönhető és az ember folyamatosan használta őket.

Az általában félkultúr tájelemként jellemzett rétek esetében azonban kutatási eredményeimből kiderül, hogy ezeket valódi kultúrtájnak tekinthetjük, ugyanis ezen tájelemet az uradalom rendkívül intenzíven művelte: sáncokkal bekerítette, vetette, boronálta, trágyázta, öntözte és területéről a felesleges vizet elvezette.

A látszólag természeti tájnak tekinthető erdők esetében is azt láthatjuk, hogy vizsgált időszakunkban az erdészeti szabályozások és az erdőgazdálkodás hatására – igaz, a többi tájelemmel ellentétben nagyon hosszú folyamatként, több évtized alatt – lezajlott a korábban valóban természeti tájnak tekinthető, őserdő jellegű erdők antropogén átalakítása. Ennek eredményeként, a tudatos emberi tevékenység hatására korszakunk végére már a legtöbb erdő fajspecifikusan, sőt sok helyen kor szempontjából is homogénné vált, s ezáltal az erdőket korszakunk végére már valódi kultúrtájnak tekinthetjük.

A 19. század elején a népességnövekedés, a gazdasági fejlődés és a mind intenzívebbé váló gazdálkodás következtében igényként merült fel mind az uradalom, mind a jobbágyok részéről, hogy a vízfolyásokat szabályozzák, a vizenyős területeket, mocsarakat lecsapolják, szárazabb időszakban a réteket öntözzék, így jutva további megművelhető területhez. A vízügyi munkálatokkal – a

---

⁴ LEHMANN-VUICS 1992. 106.

vízvezető, lecsapoló, öntözőárkok kiépítésével és a vízfolyások szabályozásával – a táj természetes vízrajza megváltozott, a korábbi természetes tájemenként jellemezhető vizek, vizes élőhelyek hasonlóképpen kultúrtáji jellegű kaptak.

Összegezve megállapíthatjuk, hogy a korabeli uradalmi gazdálkodás komplex módon és döntő mértékben avatkozott be a korábbi természeti tájba. Az minden tájemen esetében megváltoztatta, így azok – a félkultúr jellegű legelő kivételével – kultúrtájává váltak. Ezáltal bebizonyosodott, hogy ebben a korszakban vált a természeti környezet kultúrtájává a vizsgált terület egészen, mely alapjaiban határozza meg a mai földrajzi környezetet is.

B.2. Arányeltolódások az egyes tájemenek között

Vizsgált időszakunk alatt az egyes tájemenek területének és arányának nagymértékű változását figyelhetjük meg az uradalom mindkét kerületében. Az 1733-as leírásból láthatjuk, hogy a 18. század első felében még az egész területen az erdők voltak túlsúlyban. Azonban az uradalmi gazdálkodás megindulásával ezen tájemen területe és aránya folyamatos csökkenésnek indult. A 18. század végén még az összterület 42,5 %-át borította erdő, de ez már csak a Felső-kerületben jelentett többségi arányt, az Alsóban már csak a terület mintegy egynegyede volt erdő. Az elkövetkező évtizedekben tovább folytatódott az erdők irtása mezőgazdasági jellegű területeknek adva át helyét – párhuzamosan a sertés- és juhtartás jellegének megváltozásával, vagyis a makkoltatás és erdei legeltetés jelentőségének visszaszorulásával, melynek okát mindkét esetben a fajtaváltásban kell keresnünk. 1828-ban már csak az összterület 33%-át borította erdő, s ekkorra már a Felső-kerületben is aránya kevesebb mint felére, csupán 37 %-ra csökkent. Vizsgált időszakunk végére, az 1850-60-as évekre már csak az uradalom területének egynegyedét borította erdő, leginkább a Mecsek-háton megmaradva, az Alsó-kerületben már alig maradt.

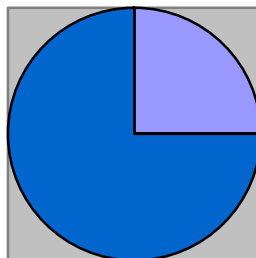
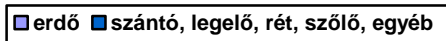
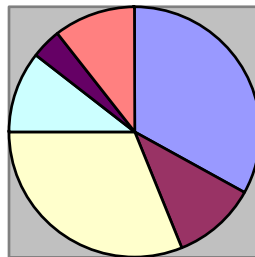
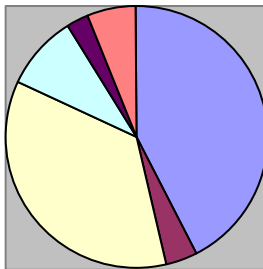
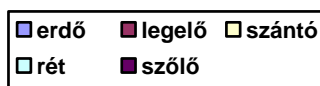
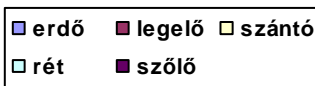
A mezőgazdasági művelés alá vont területek közül a szántóföldek területe alapvetően stagnált, 30-40 % között mozgott, sőt, csekély csökkenést is megfigyelhetünk a népességnövekedés ellenére. Ennek okát egyrészt az intenzívebbé és így eredményesebbé váló földművelésben kell látnunk, másrészt pedig a gyapjúkonjunktúra hatására az állattartás jelentőségének növekedésében. Ezzel párhuzamosan a legelők ugrásszerű növekedést mutatnak, különösen a 19. század elején a Felső-kerületben, ennek okát az erdőirtásokkal párhuzamosan az erdei legeltetés visszaszorulásában láthatjuk. Igaz, a takarmányt biztosító rétek területe és aránya ugyan csak kis mértékben növekedett, de fentebb láttuk, hogy az uradalom olyan kimagaslóan intenzív rétgazdálkodást folytatott, hogy a rétterületek növelése nélkül is el tudta látni takarmánnyal a növekvő állatállományt.

Az intenzív művelésű tájemenek közül a legjelentősebbnek a szőlők számítottak, amelyek területe és aránya szintén növekedést mutat. Ez a 18. század legvégén a Felső-kerületben volt kiugróan magas, ahol az új falvak létrejöttével a szőlőterületek mintegy megkétszereződtek, de az Alsó-kerületben is növekedést

tapasztalhatunk, mivel az itteni szőlőkből különösen jó minőségű bor készült, mely iránt jelentős kereslet mutatkozott.

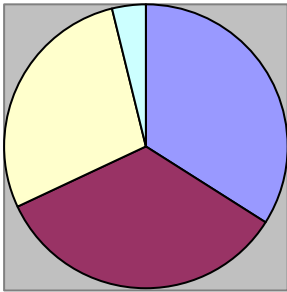
Tájelem	18. sz. vége		1828		1855-1868	
	Terület	%	Terület	%	Terület	%
Erdő	10597,87	42,5	8506,02	33	6709,42	25
Szántó	8809,87	35,5	8034,99	31	–	–
Rét	2269,72	9	2781,68	10,5	–	–
Legelő	1037,5	4	2840,9	11	–	–
Szőlő	685,47	3	1052,49	4	–	–
Egyéb	1556,98	6	2670,42	10,5	–	–
Összes	24957,41	100	25886,5	100	26506,05	100

A tájelemek változása az uradalom területén

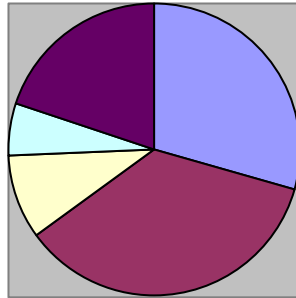

A 18. század végi, 1828-as és 1855-1868-as állapotok az uradalomban

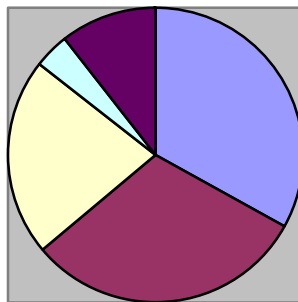
Összehasonlítva az országos állapotokkal az uradalomban hasonló arányokat láthatunk. Azonban Baranya vármegye viszonyaihoz képest jelentős eltéréseket tapasztalhatunk: az uradalom területén a szántók aránya 4,5 %-kal kevesebb, viszont az erdők aránya 3,5 %-kal, a réteké és legelőké pedig 12 %-kal magasabb volt, mint a megyei átlag (52. ábra). Ennek okát abban kell látnunk, hogy az uradalom területének a többsége, mintegy háromötöde a Mecsek-háton terült el, ahol – mint láttuk – az uradalom alkalmazkodva a természeti környezethez elsősorban erdő- és rétgazdálkodást, illetve állattenyésztést folytatott, szemben a többségében domb- és síkvidéki jellegű vármegyével, ahol ebből adódóan inkább a szántóföldi gazdálkodáson és a növénytermesztésen volt a fő hangsúly.

■ Erdő ■ Szántó ■ Rét, legelő és kert ■ Szőlő

■ Erdő ■ Szántó ■ Rét és legelő ■ Szőlő ■ Egyéb

■ Erdő
■ Szántó
■ Rét és legelő
■ Szőlő
■ Egyéb

Az egyes tájlemek aránya Magyarországon, Baranya vármegyében és az uradalom területén 1830 körül

PUBLIKÁCIÓK

A disszertáció témájához kapcsolódó publikációk

HORVÁTH I. 2005: A Pécsi Szeminárium érendje a 18. század közepén. In: Pécsi Szemle 2005/nyár, pp. 12-17.

HORVÁTH I. 2006: A Pécsi Papnevelő Intézet uradalmának szervezete és működése (1830-1848). In: Tanulmányok Pécs történetéből 18. Pécs, Pécs Története Alapítvány, pp. 77-95.

HORVÁTH I. 2007: A keszi pálos birtokok létrejötte és története. In: Decus Solitudinis. Pálos évszázadok. Budapest, Szent István Társulat. pp. 204-208.

HORVÁTH I. 2008: Egyházi gazdálkodás a 18. században. In: A Pécsi egyházmegye ezer éve. Pécs, Pécsi Püspökség. pp. 98-105.

HORVÁTH I. 2010: Prvi detaljan kartografski prikaz "baranjskog trokuta". In: Scrinia Slavonica. Slavonski Brod. pp. 161-167.

HORVÁTH I. 2010: Mikoviny Sámuel egy elfeledett térképe. In: Geodézia és Kartográfia 2010/10. pp. 22-26.

HORVÁTH I. 2010: 23 szócikk egyházi gazdaságtörténeti témában. In: Pécs Lexikon, Pécs HORVÁTH I. 2010: Az erdő használata a Pécsi Papnevelő Intézet uradalmában a feudáliskor végén – A táj változásai a Kárpát-medencében. Tájhasználat és tájatalakulás a 18-20. században. Gödöllő, pp. 109-114.

HORVÁTH I. 2011: Adatok a Pécsi Papnevelő Intézet Uradalma a 18. századi működéséhez – Klimó György püspök és kora. Egyház, művelődés, kultúra a 18. században. Pécs, Pécsi Tudományegyetem Egyetemi Könyvtára. pp. 185-197.

HORVÁTH I. 2011: A víz menti területek használata a Pécsi Papnevelő Intézet Uradalmában a 19. század első felében. Magyar Hidrológiai Társaság XXIX. Országos Vándorgyűlése. CD-ROM

HORVÁTH I.: Juhászat a Pécsi Papnevelő Intézet uradalmában 1774 és 1850 között. In: Uradalmak térben és időben – Megjelenés alatt

HORVÁTH I.: „Az Uraság asztalára mindenkor elegendő és jó óbort adni lehessen” A Pécsi Papnevelő Intézet szőlő- és borgazdálkodása 1736 és 1875 között. In: Tisztelet kötet Csoma Dezső 60. születésnapjára – Megjelenés alatt

Egyéb publikációk

Könyvfejezetek:

- HORVÁTH I. – WILHELM Z 1998: Gosztonyi Jenő. In: Duna-Szekcső a múltban és jelenben. Szekszárd, Dunaszekcső Emlékeiért és Jövőjéért Alapítvány. pp. 113-114.
A Pécsi egyházmegye ezer éve. Pécs, Pécsi Püspökség, 2008:
- HORVÁTH I. 2008a: A török utáni újjáépítés évtizedei. In: A Pécsi egyházmegye ezer éve. Pécs, Pécsi Püspökség. pp. 87-97.
- HORVÁTH I. – KIKINDAI A. – SÜMEGI J. 2008: Vallási élet a barokk korban. In: A Pécsi egyházmegye ezer éve. Pécs, Pécsi Püspökség. pp. 106-114.
- HORVÁTH I. 2008b: Az egyházmegye Mária Terézia uralkodása idején. In: A Pécsi egyházmegye ezer éve. Pécs, Pécsi Püspökség. pp. 115-127.
- HORVÁTH I. – KIKINDAI A. 2008a: A felvilágosodás és a liberalizmus kora. In: A Pécsi egyházmegye ezer éve. Pécs, Pécsi Püspökség. pp. 128-140.
- HORVÁTH I. 2008c: A reformkor és a szabadságharc időszaka. In: A Pécsi egyházmegye ezer éve. Pécs, Pécsi Püspökség. pp. 141-152.
- HORVÁTH I. – KIKINDAI A. 2008b: Az önkényuralom és a dualizmus kora. In: A Pécsi egyházmegye ezer éve. Pécs, Pécsi Püspökség. pp. 153-163.
- HORVÁTH I. – KOVÁCS Z. – TENGYELY A. 2008: A millenniumtól a szerb megszállás végéig. In: A Pécsi egyházmegye ezer éve. Pécs, Pécsi Püspökség. pp. 164-176.
- HORVÁTH I. 2008d: A két világháború között. In: A Pécsi egyházmegye ezer éve. Pécs, Pécsi Püspökség. pp. 185-194.
- HORVÁTH I. - BÁNKUTI G. 2008: A kommunista diktatúra évei. In: A Pécsi egyházmegye ezer éve. Pécs, Pécsi Püspökség. pp. 195-202.

Nemzetközi tanulmánykötetben megjelent cikkek:

- CZIGÁNY SZ. - HORVÁTH I. - NAGYVÁRADI L. - PIRKHOFFER E. 2005: Cartography of the Archbishop of Pécs' Lads between 1735 and 1875. Poster. In: 21st International Conference on The History of Cartography. 17-22 July, 2005. Budapest, Hungary. pp. 60.
- HORVÁTH I. 2009: Katolikus levéltári adatok a német nemzetiségűek kitelepítéséhez a Pécsi Egyházmegye területén. In: Bonyhádi Evangélikus Füzetek 2. Németek a Kárpát-medencében konferencia anyaga. Szerk: Nagy István, Kutnyánszkyné Bácskai Eszter Bonyhád. pp. 405-416.

Hazai tanulmánykötetben megjelent cikkek:

- HORVÁTH I. - TÓTH S. 2000: Adatok Nagypeterd történeti földrajzához a XIX. század végéig. In: Földrajzi tanulmányok a Pécsi Doktoriskolából II. Pécs, Pécsi Tudományegyetem Természettudományi Kar Földrajzi Intézet, pp. 9-33.

- HORVÁTH I. - TÓTH S. 2000/2001: Bánfa területi gazdasági képe a XVIII-XIX. században a Káptalani Levéltár térképei alapján. In: Táj és az ember geográfusa szemmel. Geográfus CD. Doktoranduszok 4. országos konferenciája. Szeged
- HORVÁTH I. – TENGYELY A. 2003: A római katolikus népiskolák államosítási kísérlete Baranya vármegyében a szerb megszállás alatt. In: Az oktatási rendszer szabályozása Magyarországon a 19-20. században, Tatabányai Múzeum Tudományos Füzetek 7., Tatabánya, Tatabányai Múzeum, pp. 144-153.
- FEDELES T.. - HORVÁTH I. 2003: Klimó György pécsi püspök (1751-1777) pecséthasználata. In: Janus Pannonius Múzeum Évkönyve 46-47 (2001-2002), Pécs, Baranya Megyei Múzeumok Igazgatósága, pp. 87-96.
- HORVÁTH I. 2007: A rácbólyi és az idamajori püspöki birtok megpróbáltatásai a szerb megszállás idején In: Emlékkötet Zichy Gyula tiszteletére. Egyháztörténeti tanulmányok II. Historia Ecclesiastica Hungarica Alapítvány – Pécsi Püspökség, Budapest – Pécs, pp. 103-110.
- FEDELES T. - HORVÁTH I. 2007: A Pécsi Székeskáptalan pecséthasználata (1700-1845). In: Baranya Megyei Levéltár Évkönyve, Pécs, Baranya Megyei Levéltár, pp. 9-26.
- HORVÁTH I. 2007: A pécsi püspökség területén élő ferences szerzetesek 1782-ben. In: Baranyai Történelmi Közlemények 2. Pécs, Baranya Megyei Levéltár, pp. 225-241.
- HORVÁTH I. 2009: A Bodócs-patak első szabályozása (1839-1840). In: Ünnepi tanulmányok Moró Mária Anna tiszteletére. Pécs, Pécsi Tudományegyetem Könyvtára, pp. 127-132.
- HORVÁTH I. 2009: A pécsi Székesegyházi Uradalom szerepe a Joglíceum fenntartásában. In: A Pécsi Püspöki Joglyceum története 1833-2009, Pécs, PTE, pp. 241-249.
- HORVÁTH I.: Adatok Mohács város településszerkezetének kialakulásához A hajdani Új-Mohács betelepülése – In: VI. Településföldrajzi konferencia tanulmánykötete – Megjelenés alatt

Hazai szakmai folyóiratban megjelent cikkek:

- HORVÁTH I. - POHÁNKA É. 2004: Égi tűnemények Pécsen 1692-ben. In: Pécsi Szemle 2004/tavaszi, pp. 24-29.:
- HORVÁTH I. - REMENYIK B. - TÓTH S. 2005: Adatok a Bellyei híd 1754-es bejárásáról. In: Földrajzi Értesítő, 2005/1-2. pp. 175-181.
- HORVÁTH I. - KIKINDAI A. 2005: Berényi Zsigmond inszurrekciós serege 1742-ben. In: Pécsi Szemle 2005/tél, pp. 16-25.
- HORVÁTH I. 2006: A szénbányászat a székesegyházi uradalom területén (1810-1820). In: Pécsi Szemle 2006/ tavasz, pp. 35-39.
- HORVÁTH I. 2006: A pécsi szerzetesség társadalma 1782-ben. Ferencesek. In: Pécsi Szemle 2006/nyár, pp. 22-27.
- HORVÁTH I. 2006: A pécsi szerzetesség társadalma 1782-ben. Pálosok. In: Pécsi Szemle 2006/ősz, pp. 30-35.

HORVÁTH I. 2006: A pécsi szerzetesség társadalma 1782-ben. Kapucinusok. In: Pécsi Szemle 2006/tél, pp. 10-11.
HORVÁTH I. 2007: A pécsi szerzetesség társadalma 1782-ben. Ágoston-rend. In: Pécsi Szemle 2007/tavaszi, pp. 22-23.
HORVÁTH I. 2007: A pécsi szerzetesség társadalma 1782-ben. Domonkos rend. In: Pécsi Szemle 2007/nyár, pp. 4-5.
HORVÁTH I. - KIKINDAI A. 2007 : Időkapszula a püspöki palota tornyában. In: Pécsi Szemle 2007/nyár, pp. 6-13.
HORVÁTH I.: A hosszúhetényi plébánia részvétele az I. világháborúban. In: Hadtörténelmi Közlemények – Megjelenés alatt
HORVÁTH I. – TENGELY A.: A szerb oktatási és gazdasági igazgatás a pécsi püspökség területén a megszállás éveiben (1918-1921). In: Levéltári Szemle 2010. – Megjelenés alatt

Lexikon szócikkek:

HORVÁTH I. 2005: Pécsi Püspöki Levéltár. In: Magyar Katolikus Lexikon X. köt., Budapest, Szent István Társulat, pp. 766-767.
HORVÁTH I. 2005: Pécsi Káptalani Levéltár. In: Magyar Katolikus Lexikon X. köt., Budapest, Szent István Társulat, pp. 762. Szerzőtárs: Boros László
HORVÁTH I. 2010: 28 szócikk egyháztörténelmi témában. In: Pécs Lexikon, Pécs

Tankönyvfejezetek:

A Pécsi egyházmegye története a kezdetektől napjainkig. Tankönyv 9-12 évesek számára. Pécs, Pécsi Püspökség, 2008:

HORVÁTH I.: A török utáni újjáépítés évtizedei
HORVÁTH I. – KIKINDAI A. – SÜMEGI J.: Vallási élet a barokk korban
HORVÁTH I.: Az egyházmegye Mária Terézia uralkodása idején
HORVÁTH I. – KIKINDAI A.: A 18. század vége
HORVÁTH I.: A reformkor és a szabadságharc időszaka
HORVÁTH I. – KIKINDAI A.: A 19. század második fele
HORVÁTH I.: A két világháború között
HORVÁTH I. – BÁNKUTI G.: A kommunista diktatúra éve

A Pécsi egyházmegye története a kezdetektől napjainkig. Tankönyv középiskolások részére. Pécs, Pécsi Püspökség, 2008:

HORVÁTH I.: A török utáni újjáépítés évtizedei
HORVÁTH I. – KIKINDAI A. – SÜMEGI J.: Vallási élet a barokk korban
HORVÁTH I.: Az egyházmegye Mária Terézia uralkodása idején
HORVÁTH I. – KIKINDAI A.: A 18. század vége
HORVÁTH I.: A reformkor és a szabadságharc időszaka
HORVÁTH I. – KIKINDAI A.: A 19. század második fele
HORVÁTH I.: A két világháború között
HORVÁTH I. – BÁNKUTI G.: A kommunista diktatúra éve

Ismeretterjesztő cikkek:

- HORVÁTH I. 2004: Védőszentek ábrázolása plébániai pecséteken. Árpádházi Szent Erzsébet, Szent András. In: Pécsi Panoráma I. évf. 10. szám. 2004. november 19., pp. 14-15.
- HORVÁTH I. 2004: Védőszentek ábrázolása plébániai pecséteken. Szent Borbála, Szent Miklós. In: Pécsi Panoráma I. évf. 11. szám. 2004. december 3., pp. 14-15.
- HORVÁTH I. 2005: Böjti napok és szokások. In: Pécsi Panoráma III. évf. 3. szám. 2005. március, pp. 32-33.
- HORVÁTH I. 2005: „Tekints fel a magas Kálvária hegyre, a magas keresztfára...” A pécsi kálvária építéstörténete. In: Pécsi Panoráma III. évf. 4. szám. 2005. április, pp. 24-25.
- HORVÁTH I. 2005: A pécsi szeminárium étvendje a 18. század elején I. In: Pécsi Panoráma II. évf. 5. szám. 2005. május, pp. 20-21.
- HORVÁTH I. 2005: A pécsi szeminárium étvendje a 18. század elején II. In: Pécsi Panoráma II. évf. 6. szám. 2005. június, pp. 12-13.
- HORVÁTH I. – FEDELES T. 2005: Védőszentek templomtitulusok ábrázolása az egyházközségi pecséteken. Szent Jakab. In: Jó Hír II. évf. 7. szám. 2005. június 29., pp. 6.
- HORVÁTH I. 2006: Az abaligeti „Paplíka” felfedezése. In: Pécsi Panoráma III. évf. 2. szám. 2006. február, pp. 16-17.
- HORVÁTH I. – TENGELY A. 2006: Az oktatási nyelv megváltoztatása a baranyai katolikus elemi népiskolákban 1918 végén. In: Pécsi Panoráma III. évf. 5. szám. 2006. május-június, pp. 44-45.
- HORVÁTH I. 2006: Hetyei Sámuel pécsi püspök emlékezete. In: Jó Hír III. évf. 8. szám. 2006. szeptember 14., pp. 11.